

Παναγιώτης Μαυροειδής

Η αφορμή για αυτές τις σημειώσεις ήταν η άνανδρη επίθεση τριών φασιστών σε βάρος ενός νεαρού συντρόφου, μέλους της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση (ΝΚΑ) και της ΕΑΑΚ στο Νέο Κόσμο, το απόγευμα της Κυριακής 28/10.

Έτσι είναι η φασιστική “λεβεντιά”: «3 χτυπάμε 1». Ή και 13 και 23 με 1, όπως «κατάφεραν» ο Ρουπακιάς και οι άλλοι φασίστες της Χρυσής Αυγής, να δολοφονήσουν τον Παύλο Φύσσα. Και κατά προτίμηση **νύχτα**, όπως έκαναν με τους Αιγύπτιους ψαράδες στο Πέραμα, την ώρα που κοιμόντουσαν.

Ο πιο φοβισμένος άνθρωπος στον κόσμο, είναι ο φασίστας.

Με τους διπλανούς τους ανθρώπους στη γειτονιά, αυτούς που τυχαίνει να έχουν ανάστημα και αξιοπρέπεια, πουλάνε “τσαμπουκά”, αλλά στη δουλειά τους είναι πάντα γονατιστοί και παρακαλετοί στον εργοδότη τους. Αν δεν είναι τσιράκια του...

Πιο φοβισμένος άνθρωπος από τον φασίστα δεν υπάρχει.

Πριν απ’ όλα, τρέμει να μιλήσει με τον εαυτό του. Αδυνατεί να δει την αδυναμία του να σταθεί στη ζωή ορθός και αξιοπρεπής. Έτσι ξεσπάει πάντα προς τα “κάτω” και προς τα “δίπλα”. Ποτέ προς τα “πάνω”. Ιδανικός στόχος για αυτό είναι οι μετανάστες και οι πρόσφυγες. Δεν είναι οι «ξένοι» γενικά, είναι πάντα οι φτωχοί. Αν πρόκειται για «επενδυτές», προπονητές ή ακριβούς παίκτες, είναι φυσικά καλοδεχούμενοι.

Επίσης, ο φασίστας τρέμει να δει τον “άλλο”, τον διπλανό του, στα μάτια. Μια «λύση» είναι να τον “εξαφανίσει”. Έτσι, για να μην του υπενθυμίζει το φόβο του και την αναξιοπρέπιά του: “Γιατί αυτός ο καριόλης αναζητεί και καταχτά αξιοπρέπεια και εγώ είμαι μέσα στη λάσπη που ποτίζει ο φόβος μου;”. Αυτή είναι η σκέψη του φασίστα...

Όσο πιο πολύ αδυνατούν να ζήσουν με τον “άλλο”, τόσο πιο πολύ τον μισούν. Και όσο τον “διώχνουν” από παντού, για να μείνουν «καθαροί», τόσο γίνονται ανίκανοι να ζήσουν μαζί

με «άλλους».

Και με ποιόν τα ζήσουν; Με «**όμοιους**» κατά κάποιο τρόπο.

Πώς να οριστεί και πώς να αποδειχτεί αυτή η «ομοιότητα»;

Μια λύση είναι η «**εθνική ομοιότητα**». Αλλά και αυτή ακόμη έχει αβεβαιότητες λόγω της διαχρονικής «μίξης». Στην ουσία απαιτεί αιματολογική εξέταση και χρονοσειρά αναλύσεων DNA, μήπως και βρεθούν μακρινά γονίδια του Τζένκινς Χαν.

Ένα άλλο καταφύγιο, είναι η **θρησκεία**. Ακόμη καλύτερα ένα πιο «σκληρό δόγμα» και υποδιαίρεση αυτής. Μια κλειστή σχέση με μυστικές τελετές, ακόμη καλύτερα...

Ο φασίστας είναι, εξ' ορισμού σχεδόν, «άντρας». Όχι πως δεν υπάρχουν γυναίκες ακόλουθες των φασιστών. Αλλά είναι πάντα εκμηδενισμένες ως γυναίκες. Ο φασίστας φοβάται τη «διαφορά» της γυναίκας. Τεράστια υποτίμηση προς αυτήν και κυρίως ανασφάλεια απέναντί της. «Οι "άντρες" μόνοι μας καλύτερα...Και κατά προτίμηση σε γυμναστήριο να παλεύουμε με το σώμα μας». Ο μόνος τρόπος να «χαρεί» με το άλλο φύλο, είναι ακριβώς μέσω της εξουσίας σε αυτό, μέσω της εκμηδένισής του. Ο μισογυνισμός δεν είναι τυχαίος...

Ο φασίστας παριστάνει τον «κανονικό» και φυσικά τον «μπροστινό», με απέχθεια προς τον ομοφυλόφιλο. Μα αυτή του η υστερική ομοφοβία δεν είναι επειδή οι φασίστες είναι πάντα ετεροφυλόφιλοι. Δεν ισχύει αυτό. Είναι γιατί η μικτοφοβία γενικά και ο μισογυνισμός ειδικότερα, αυτή η διαρκής αναζήτηση των «όμοιων», προκαλεί εν τέλει και την ομοφοβία. Το αδιέξοδο σε όλο του το μεγαλείο.

Με λίγα λόγια, **ο φασίστας δεν είναι πουθενά «ασφαλής».** Είναι πάντα φοβισμένος. Σχεδόν έντρομος.

Ίσως τελικά, μια κάποια λύση για τον φασίστα θα ήταν όχι οι «όμοιοι» αλλά ο **“άνθρωπος αντίγραφο”**. Αυτόν που περιέγραψε ο Σαραμάγκου στο γνωστό του βιβλίο. Όμως ταυτόχρονα, ο συγγραφέας ανέδειξε καταλυτικά την εφιαλτική κατάληξη της ιδέας. Διότι όταν οι άλλοι είναι όχι απλώς “όμοιοι” αλλά τελικά “αντίγραφα” σου, σε τρελαίνει η ιδέα ότι έτσι χάνεις εντελώς τον εαυτό σου και τα όρια του. Αυτό και αν είναι ματαίωση!

Ο φασίστας όμως, δηλωμένος ή όχι, όπως και ο ρατσιστής ή ο πολεμοχαρής εθνικιστής, δεν είναι ατελείς και παραπλανημένοι από σάπιες ιδέες άνθρωποι, που κατέβηκαν από τον

ουρανό.

Ο φασισμός, ο ρατσισμός και γενικά όλες οι ανθρωποφοβικές θεωρήσεις, αποτελούν μέρος ενός συστήματος πίστης, που **γεννιούνται από την αβεβαιότητα, οδηγούνται από το φόβο και υλοποιούνται από το μίσος, με αναπόδραστο εργαλείο την καταφυγή στη βία.**

Μα τι σημαίνει ωστόσο πίστη; Μια πίστη από μόνη της δε γεννά φασισμό, παρά μόνο περιθωριακά. Ούτε βέβαια, μια «αντίθετη» αντιφασιστική πίστη, τον μειώνει. Πίστη υπάρχει όταν υπάρχει ένας μηχανισμός στην κοινωνία που την ενισχύει. Ο φασισμός δε μπορεί να δημιουργηθεί και δε δημιουργείται σε κοινωνικό κενό, σε παρθένο έδαφος αξιών και ιδεών. **Σε μια όλο και πιο στρωματοποιημένη, δηλαδή ταξικά διαιρεμένη και πολωμένη κοινωνία, ένα άτομο αισθάνεται αδύναμο να καταστεί ίσο και ισότιμο με άλλα.** Στο πλαίσιο αυτό, ο φασισμός και γενικότερα ο κοινωνικός κανιβαλισμός, εντός του καπιταλισμού και γενικά εντός των ταξικών κοινωνιών, φαντάζει ως ένας δρόμος «επιβίωσης» και συνιστά μια υπαρκτή τάση με αντικειμενικές ρίζες.

Ο φασισμός λοιπόν, δεν αποτελεί απόδειξη δύναμης, ούτε «ανωτερότητας», αλλά αντίθετα έχει πηγή τον φόβο και αποτελεί έκφραση του φόβου προς τον «άλλο» άνθρωπο. Φτάνει στην ακραία του αδιέξοδη μορφή αντιμετώπισης του άλλου μέσω της βίας εναντίον του, ακόμη και της φυσικής του εξουδετέρωσης. Είναι εν τέλει και εγγενώς, μια εγκληματική κοσμοθεωρία.

Από την άλλη, από τη «δική» μας πλευρά των κομμουνιστών σε μια έξαλλα αντικομμουνιστική εποχή, ο φασισμός μας «φωνάζει» και μας υπενθυμίζει πως **όταν οι άνθρωποι δε βαδίζουν μαζί, αντιμέτωποι με τους «πάνω» και κάθε είδους εκμετάλλευση και καταπίεση, τα πράγματα μαυρίζουν επικίνδυνα.**

Για να κόψουμε τα πόδια του φασισμού, οφείλουμε να σχεδιάσουμε και να δράσουμε σε μια **θετική κομμουνιστική προοπτική**, συνδέοντας τους ανθρώπους, με συνδετικό τους κρίκο την ταξική τους θέση, μέσω της «καλής» και ευγενικής πλευρά τους. Ανεξάρτητα από έθνος, θρησκεία, φυλή, χρώμα και φύλο. Αν η ανατροπή της ταξικής κοινωνίας και η οικοδόμηση μιας δίκαιης και δημοκρατικής κοινωνίας, δεν προβάλλει σήμερα ως αγωνιστικά ρεαλιστική εναλλακτική, ο φασισμός θα είναι απειλητικά παρών, δηλώνοντας την αδυναμία της ανθρωπότητας «να γράψει ένα κεφάλαιο ακόμη» στην ιστορία της.